

РЕШЕНИЕ

№ 6325

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 27.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6064** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Е. Т., турски гражданин срещу отказ за издаване на виза от 2.6.2020 г., издаден от съветник в Консулската служба към Генералното консулство на Република България в И., Турция.

Жалбоподателят твърди, че отказът е немотивиран – не е изпълнено изискването за посочване на фактическите основания за издаване на акта. В настоящия случай са изказани две предположения. Жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка в Република Турция. Тя е пристигнала в България, за да подготви документите му, като той очевидно не е могъл да влезе. В отказа не се сочи към кой точно момент е прието, че съпрузите не живеят заедно. Предвид това и забраната за свободно придвижване след м. март, е очевидно, че съпрузите не са могли да живеят заедно. Ответникът твърди, че бракът е фиктивен и сключен срещу парична сума, като не е ясно по какъв начин е достигнато до този извод. Следва да се има предвид, че дарения, свързани с брака са обичайна практика в Турция и други балкански страни. Сумите твърди, че са изпратени във връзка с с подготовка заживяване в България – обзавеждане на жилище, покупка на автомобил и т.н. Ето защо не са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Не е ясно въз основа на какви факти е прието, че е налице нормата на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ.

Ответникът – консулското длъжностно лице към Консулската служба към

Генералното консулство на Република България в И., Турция моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита, че жалбата е неоснователна. Отказът е законосъобразен.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 13.9.2019 г. Посочено е, че турският гражданин кандидатства на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ. Заявлението е представено единствено на турски език; липсва превод на български език.

По повод на това заявление е направена проверка от ТД „Национална сигурност“ Г., от писмо от 10.3.2020 г. на което се установява, че е проведена беседа със съпругата на жалбоподателя – П. М. С., ЕГН 99120422. Тя е посочила, че К. Д. М., с когото се познава повече от 10 г., може да ѝ съдейства да сключи граждански брак с чужд гражданин срещу заплащане. Той я запознал с жалбоподателя, като ѝ предложил да сключи брак за сумата от 5000 евро. М. обяснил, че се е запознал с жалбоподателя - турски гражданин в Б., както и че той се нуждае от документи, които да му помогнат да уреди статута си там. На 21.10.2019 г. П. С. отива до [населено място], Турция, като престояли там четири дни, а на четвъртия сключили брак. На С. била предадена сумата от 2000 евро. Предвид така установеното е направен извод, че жалбоподателят не предсавлява заплахата за националната сигурност, но е нецелесъобразно да получи право на дългосрочно пребиваване в страната.

По делото е разпитана като свидетел П. С., като в показанията си тя сочи, че се е запознала с жалбоподателя в А., в края на 2018 г. Около два месеца по-късно започнали да се чуват по-често. Той е бил в Б.. Миналата година решили да се оженят в Турция, защото семейството така предпочело, след което са се разбрали да сключат брак в България. В момента жалбоподателят е в Турция, контактуват по телефона. Преди седмица твърди, че е била там. К. ѝ помогнал с документите, за да замине в Турция. Съгласна е да замине в Б., където жалбоподателят е работил в ресторант. Той ѝ изпращал пари, помагал ѝ, тъй като в момента не работила.

По делото е представено постановление за отказ да се образува наказателно производство на РП-Т., от което се установява, че лице с инициали К.Дж.М. е пребивавал в [населено място] с цел да уреди познати нему български граждани да сключат брак с жени от РБългария – Ю.Г и Е.Т., които срещу определено заплащане са били съгласни да сключат брак с българки. Лице с инициали П.М.С твърдяла, че през м. октомври 2019 г. дочула от неин познат, че има възможност да изкара малко пари и след разговор с К.Дж.М. се е съгласила да си извади нужните документи. След като видяла Е.Т. на снимка, го познала като един от клиентите на кафене в А., където работела. На 20.10.2019 г. заедно със своя близък интимен приятел Л.Б.М. от [населено място] отпътували за Турция, като пристигнали в [населено място], където се срещнали с Е.Т. На 4-ия ден бракът бил сключен /в този смисъл е и удостоверението за граждански брак, видно от което той е бил сключен на 25.10.2019 г./ По време на престоя в Турция К.Дж.М е превел по банковата сметка на П.М.С. сумата от 2000 евро. Е.Т. е идвал след това в Г. и е наемал различни хотели.

С обжалвания акт – отказ за издаване на виза - № 20001203/2.6.2020 г. ответникът е приел за установено, че лицата не живеят в едно домакинство. Съпругата е заявила, че сключва брака срещу парична сума. Основателни са съмненията, че бракът е сключен с цел получаване пребиваване и използване на страната за миграция към друга

държава.

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 89/11.10.2019 г. – т. 2 на Генералния консул в Генералното консулство на РБ в И.. Същият е издаден в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила.

Обжалваният акт е постановен при цялостно изясняване на фактическата обстановка и в съответствие с приложимите материално-правни норми.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.), се постановява отказ за издаване на виза, ако не се докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит;

т. 22. (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава

Съгласно чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ (Нова - ДВ, бр. 42 от 2001 г., доп. - ДВ, бр. 37 от 2003 г., изм. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.), се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец ..., получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен ... с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване.

Съгласно чл. 26, ал. 4, (Нова - ДВ, бр. 42 от 2001 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) Преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен ... единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат:

1. (доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) обстоятелството, че съпрузите ... не живеят заедно;
2. липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака;
3. обстоятелството, че съпрузите не са се познавали преди сключването на брака;
4. (доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) даването на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация;
5. (доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) обстоятелството, че съпрузитене говорят на език, разбираем и от двамата;
6. заплащането на парична сума за сключването на брака извън обичайната зестра;

Предвид цитираните норми, послужили като основание за постановяване на оспорения отказ, следва да се направи извод, че в тежест на ответника по жалбата е да докаже наличието на „данни“, от които да може да се направи извод, че бракът е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване. В процесния случай обаче, предвид събраните доказателства, съдът намира, че се установяват достатъчно „данни“, от които да може да се направи такъв извод.

Видно от писмото от ТД „НС“ Г. самата жалбоподателка е признала неизгодния за нея факт, че е била уговорена определена сума в пари, зада сключи брак, като е получила след това част от нея. В свидетелските показания тя не е опровергала този факт. Той

пък се потвърждава от постановлението на РП-Т., цитирано по-горе. Ето защо следва да се приеме, че са налице предпоставките на т. 6, цитирана по-горе, а именно – заплащане на парична сума за сключването на брак. Получената сума не може да се приеме, че е обичайна зестра, доколкото тя се дава при сключване на брака, обикновено от семейството на бъдещата съпруга, а не именно с цел сключване на брака, като основен мотив за това, каквото се установява от събраните доказателства. На следващо място, се установява, че лицата не са живеели и не живеят в едно домакинство. П. С. живее в [населено място], в свидетелските показания е посочила, че не работи, поради което и не е имало пречка да замине за Турция, за да живеят с жалбоподателя заедно, докато уредят престоя си в България. Вместо това се установява, че след сключване на брака тя е пристигнала обратно в Г., заедно с близкия си интимен приятел, посочен в постановлението на РП-Т.. Е. Т. е идвал в Г., като не е отсядал при съпругата си, а в различни хотели. Тези изводи не могат да се опровергават от показанията, дадени в съдебното производство. Свидетелката сочи, че се чуват с жалбоподателя по телефона. Преди седмица е била в Турция, без да посочи къде точно, при кого; липсват други официални документи, удостоверяващи този факт. Ето защо съдът намира, че не следва да се кредитират показанията на свидетелката в тази насока. Независимо от това, следва да се отбележи, че дори и да се приеме за достоверен този факт, то от него, сам по себе си не може да се направи извод, че е налице съвместно съжителство, в едно домакинство, поради изложените по-горе съображения.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна.

По разноските. Предвид изхода на спора жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско въднаграждение в размер на 100 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Т., турски гражданин, роден на 17.6.1994 г. срещу отказ за издаване на виза от 2.6.2020 г., издаден от консулското длъжностно лице към Консулската служба към Генералното консулство на Република България в И., Турция.

ОСЪЖДА Е. Т., турски гражданин да заплати на Консулската служба към Генералното консулство на Република България в И., Турция сумата от 100 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: